

1. Ne distrăm cu combustia spontană

C
A
R
T
E
R

Aici Carter.

Ascultă, n-avem timp de introduceri. Trebuie să-ți spun povestea asta rapid, altfel vom muri cu toții.

Dacă n-ai ascultat prima noastră înregistrare, ei bine... mă bucur să te cunosc: zeii egipteni își fac de cap prin lumea modernă; o gașcă de magicieni numită Casa Vieții încearcă să-i oprească; toată lumea ne urăște pe Sadie și pe mine; iar un șarpe gigantic urmează să înghită soarele și să distrugă lumea.

[Au! Asta pentru ce-a fost?]

Sadie tocmai m-a lovit. Spune c-o să te sperii prea tare. Zice să vorbesc mai rar, să mă calmez și să încep cu începutul.

Bine. Dar eu, unul, cred că *ar trebui* să-ți fie frică.

Scopul acestei înregistrări e ca tu să afli ce se întâmplă cu adevărat și cum au luat-o lucrurile razna. Vei auzi o mulțime de oameni spunând prostii despre noi, dar nu suntem de vină pentru morțile alea. În ceea ce privește șarpele, nici aia n-a fost vina noastră. Mă rog... nu în totalitate. Toții magicienii lumii *trebuie* să se unească. E singura noastră șansă.

Prin urmare, iată povestea. Judecă singur. Totul a început când am incendiat Brooklynul.

* * *

Trebuia să fie ceva simplu: ne strecurăm în Muzeul Brooklyn, împrumutăm un anumit artefact egiptean și plecăm fără să fim prinși.

Nu, nu era vorba de un jaf. Aveam de gând să înapoiem artefactul în cele din urmă. Dar cred că păream cam suspecti: patru puști îmbrăcați în negru, ca niște luptători ninja, pe acoperișul muzeului. O, da, și un babuin, îmbrăcat și el ca un ninja. *Categoric* păream suspecti.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să ne trimitem învățăceii, pe Jaz și pe Walt, să deschidă geamul lateral, în timp ce Khufu, Sadie și cu mine examinam cupola mare de sticlă din mijlocul acoperișului, care făcea parte din planul nostru de ieșire.

Planul nostru de ieșire nu arăta prea bine.

Se înserase de mult, iar muzeul ar fi trebuit să fie închis. Totuși, cupola de sticlă strălucea puternic. Înăuntru, doisprezece metri mai jos, sute de oameni în fracuri și rochii de seară se foiau și dansau într-o sală de bal de dimensiunea unui hangar. Era și o orchestră care cânta, dar pentru că vântul îmi șuiera în urechi și îmi clănțăneau dinții, nu auzeam muzica. Mă congelam în pijamalele mele de pânză.

Magicienii trebuie să poarte haine de pânză pentru că nu interferează cu magia, ceea ce este, probabil, un obicei grozav în deșertul egiptean, pentru că acolo arareori e frig și plouă. În Brooklyn, însă, în luna martie, nu mai e așa grozav.

Sora mea, Sadie, nu părea deranjată de frig. A deschis încuietorile cupolei în timp ce fredona o melodie de pe iPod. Adică, pe bune, cine-și aduce muzică cu el când vrea să pătrundă prin efracție într-un muzeu?

Era îmbrăcată cu haine ca ale mele, doar că purta bocanci militari. Avea şuvițe roșii în părul ei blond – foarte subtil pentru o misiune secretă. Având ochii albaștri și tenul deschis la culoare, nu semăna deloc cu mine, ceea ce ne convenea amândurora. E plăcut să pot nega oricând că tipa nebună de lângă mine e soră-mea.

— Ai spus că muzeul va fi gol, m-am plâns eu.

Sadie nu m-a auzit până ce nu i-am smuls căștile și n-am repetat ce spusese.

— Ei bine, *ar fi trebuit* să fie gol.

N-o să recunoască, dar, după ce locuise în Statele Unite în ultimele trei luni, începuse să-și piardă accentul britanic.

— Pe site scria că se închide la cinci. De unde să știu că va fi o nuntă?

O nuntă? M-am uitat în jos și-am constatat că Sadie avea dreptate. Unele doamne purtau rochii de domnișoare de onoare, de culoarea piersicii. Pe o masă se afla un imens tort alb etajat. Două grupuri separate de invitați îi puseseră pe mire și pe mireasă pe scaune și îi purtau prin încăpere în vreme ce prietenii se învârteau în jurul lor, dansând și aplaudând. Părea scena unei viitoare coliziuni frontale între corpuri de mobilă.

Khufu a bătut în geam. Îi era greu, chiar și în haine negre, să rămână camuflat, cu blana lui aurie, ca să nu mai spunem de nasul și fundul lui în culorile curcubeului.

— *Agh!* a mormăit el.

Pentru că era babuin, asta putea însemna orice, de la „Uite, acolo jos este mâncare“ la „Sticla asta e murdără“ sau „Hei, oamenii ăia se prostesc cu niște scaune.“

— Khufu are dreptate, a interpretat Sadie. Ne va fi greu să ne furișăm printre petrecăreți. Dacă ne-am preface că suntem o echipă de întreținere, poate...

— Sigur, am spus. Ne scuzați! Suntem patru copii și cărăm o statuie de trei tone. O s-o scoatem prin acoperiș. Nu ne băgați în seamă.

Sadie și-a dat ochii peste cap. Și-a scos bagheta – un bețișor curbat de fildeș decorat cu imagini cu monștri – și a îndreptat-o spre baza cupolei. O hieroglifă strălucitoare a apărut acolo și ultimul lacăt s-a deschis.

— Păi, dacă n-o să ieșim pe-aici, a întrebat, atunci de ce s-o mai deschid? N-am putea să ieșim pe unde o să și intrăm, pe geamul lateral?

— Ți-am spus. Statuia e *imensă*. Nu va încăpea pe geam. În plus, mai sunt și capcanele...

— Atunci, mai încercăm o dată mâine-seară? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

— Mâine expoziția va fi strânsă, pusă în cutii și expediată în turneu.

A ridicat din sprâncene în stilul ei tipic, enervant.

— Dacă cineva ne-ar fi *anunțat* din vreme că trebuie să furăm statuia asta, poate...

— Las-o baltă.

Îmi dădeam seama încotro se îndrepta discuția și n-avea niciun rost să mă cert cu Sadie pe acoperiș toată noaptea. Avea dreptate, desigur. N-o anunțasem din timp. Dar, ce să-i faci, sursele mele nu erau tocmai de încredere. Cerusem ajutor săptămâni la rând și promisem în cele din urmă un pont de la prietenul meu șoimul Horus, zeul războiului, care-mi vorbise în vis: „O, apropo, ce artefact voiai? Cel care ar putea conține soluția pentru salvarea planetei? Stă de treizeci de ani în Muzeul Brooklyn, dar mâine pleacă în Europa, așa c-ai face bine să te grăbești! Ai la dispoziție cinci zile să-ți dai seama cum să-l folosești, altfel suntem pierduți cu toții. Succes!“

Aș fi putut să țip la el că nu mi-a spus mai devreme, dar n-ar fi avut niciun rost. Zeii vorbesc doar atunci când sunt pregătiți și nu prea au noțiunea timpului muritorilor. Știam asta pentru că Horus locuise în mintea mea în urmă cu câteva luni. Păstrasem câteva dintre obiceiurile lui antisociale – cum ar fi nevoia ocazională de-a vâna rozătoare mici sau de-a provoca oamenii la luptă pe viață și pe moarte.

— Mai bine să ne ținem de plan, a spus Sadie. Intrăm pe geamul lateral, găsim statuia și o scoatem prin sala de bal. Vedem noi cum ne descurcăm cu invitații când va veni momentul. Poate creăm o diversiune.

M-am încruntat.

— O diversiune?

— Carter, îți faci prea multe griji, a zis ea. Va fi super. Asta dacă n-ai tu altă idee.

Adevărul era că n-aveam.

Cineva ar putea crede că magia face lucrurile mai ușoare. De fapt, de obicei le complică. Întotdeauna existau un milion de motive pentru care una sau alta dintre vrăji nu funcționa în anumite situații. Sau o altă magie îți puneia bețe în roate – cum ar fi vrăjile care protejau muzeul.

Nu știam cine le făcuse. Poate că unul dintre angajații muzeului era magician sub acoperire, ceea ce n-ar fi fost chiar atât de neobișnuit. Chiar tatăl nostru se folosisese de doctoratul în egiptologie pentru a avea acces la artefacte. În plus, Muzeul Brooklyn deținea cea mai mare colecție de papirusuri egiptene magice din lume. Tocmai de aceea se stabilise în Brooklyn unchiul nostru, Amos. O mulțime de magicieni aveau motive să păzească sau să arunce în aer comorile muzeului.

Indiferent cum stătea treaba, pe uși și ferestre fuseseră puse niște blesteme destul de urâte. Nu puteam deschide un portal magic în interiorul expoziției, nici nu puteam folosi vreun *shabti* de recuperare (e vorba de statuetele magice de lut care ne slujeau în bibliotecă) pentru a ne aduce artefactul de care aveam nevoie.

Trebuia să folosim calea cea mai dificilă ca să intrăm și să ieșim; și, dacă făceam o greșeală, cine știe ce blestem am fi declanșat: paznici-monștri, epidemii, incendii, măgari care explodează (nu râde, sunt o pacoste).

Singura ieșire fără nicio capcană era cupola de deasupra sălii de bal. Se pare că paznicii muzeului nu se temuseră că niște hoți vor face ca artefactele să leviteze și să iasă prin deschizătura aflată la doisprezece metri înălțime. Sau poate că exista o capcană, dar era prea bine ascunsă ca s-o putem vedea.

Indiferent care era situația, trebuia să încercăm. Nu puteam fura – îmi cer scuze, *împrumuta* – artefactul decât în seara aceea. Apoi, aveam cinci zile la dispoziție să ne dăm seama cum să-l folosim. Ador termenele-limită.

— Deci, mergem mai departe și improvizăm? a întrebat Sadie.

M-am uitat în jos la petrecerea de nuntă, cu speranța că nu le vom strica seara aceea specială.

— Se pare că da.

— Minunat, a spus Sadie. Khufu, rămâi aici și stai de pază. Să deschizi cupola când vezi că venim, bine?

— *Agh!* a spus babuinul.

M-au trecut fiori. Aveam senzația că jaful acesta *nu* avea să fie minunat.

— Haide, i-am spus lui Sadie. Să vedem cum se descurcă Jaz și Walt.

Am coborât pe marginea ce înconjura etajul al treilea, unde se afla colecția egipteană.

Jaz și Walt făcuseră o treabă excelentă. Prinseseră cu bandă adezivă de cadrul ferestrei patru statui reprezentându-i pe fiii lui Horus și pictaseră hieroglife pe sticlă pentru a contracara blestemele și sistemul de alarmă al muritorilor.

Când, împreună cu Sadie, am aterizat lângă ei, păreau să fie în mijlocul unei discuții serioase. Jaz îl ținea pe Walt de mâini. Asta m-a mirat, dar a mirat-o și mai tare pe Sadie. A scos un chițait care a sunat ca și cum cineva ar fi călcat pe-un șoarece.

[Da, da, așa ai făcut. Am fost *acolo*.]

De ce i-ar fi păsat lui Sadie? Păi, imediat după Anul Nou, când trimiseserăm o amuletă *djed* care să-i atragă la cartierul nostru general pe copiii cu potențial magic, Jaz și Walt au fost primii care au răspuns. Îi antrenam de câteva săptămâni, mai mult decât pe oricare dintre ceilalți copii, așa că ajunseserăm să-i cunoaștem destul de bine.

Jaz era o majoretă din Nashville. Numele ei era o prescurtare de la Jasmine, dar să nu-i spui niciodată așa dacă nu vrei să te transforme într-o tufă. Era frumoasă și blondă ca o majoretă – nu tocmai pe gustul meu, dar n-aveai cum să n-o placi, pentru că era drăguță cu toată lumea și mereu dispusă să dea o mână de ajutor. În plus, avea darul magiei vindecătoare, așa că era cea mai potrivită persoană pe care puteai s-o ai în preajmă în caz că ceva mergea prost, ceea ce mie și lui Sadie ni se întâmpla în aproape nouăzeci și nouă la sută din cazuri.

În seara aceasta avea părul acoperit cu un batic negru. Pe umăr își ținea geanta de magician, cu simbolul zeiței-leoaice Sekhmet.

Tocmai îi spunea lui Walt „O să ne dăm noi seama“, când Sadie și cu mine am aterizat chiar lângă ei.

Walt a părut încurcat.

Era... mă rog, oare cum l-aș putea descrie pe Walt?

[Nu, mulțumesc, Sadie. N-am de gând să spun că era *sexy*. Așteaptă să-ți vină rândul.]

Walt avea paisprezece ani, la fel ca mine, dar era suficient de înalt să joace ca atacant într-o echipă universitară. Avea constituția potrivită – era subțirel și musculos – și niște picioare imense. Avea pielea smeadă, puțin mai închisă la culoare decât a mea, și părul tuns atât de scurt încât abia era vizibil. În ciuda frigului, era îmbrăcat cu un tricou negru fără mâneci și niște pantaloni scurți sport – nu erau niște haine obișnuite pentru un magician –, dar nimeni nu-l contrazicea pe Walt. Fusesse primul învățăcel care venise la noi – tocmai din Seattle – și tipul era un *sau* înnăscut, făcea amulete. Avea la gât o mulțime de lănțișoare de aur cu amulete magice pe care și le făcuse singur.

Oricum, eram destul de sigur că Sadie era geloasă pe Jaz și îl plăcea pe Walt, deși ea n-ar fi recunoscut asta, pentru că în ultimele luni jelse după un alt tip – care era, de fapt, zeu – de care fusese îndrăgostită.

[Da, bine, Sadie. O las baltă deocamdată. Dar văd că nu negi.]

Când le-am întrerupt conversația, Walt a dat rapid drumul mâinilor lui Jaz și s-a îndepărtat. Sadie s-a uitat când la unul, când la celălalt, încercând să-și dea seama ce se întâmplă.

Walt și-a dres glasul.

— Fereastra e pregătită.

— Minunat.

Sadie s-a uitat la Jaz.

— Ce-ai vrut să spui cu „O să ne dăm noi seama?”

Jaz a mișcat din buze ca un pește care se chinuie să respire.

A răspuns Walt în locul ei:

— Știi tu, *Cartea lui Ra*. O să ne dăm noi seama care-i treaba.

— Da! a spus Jaz. *Cartea lui Ra*.

Era clar că mințeau, dar m-am gândit că nu era treaba mea dacă se plăceau. N-aveam timp pentru dramă.

— Bine, am spus, înainte ca Sadie să apuce să ceară o explicație mai bună. Să înceapă distracția.

Fereastra s-a deschis cu ușurință. Fără nicio explozie magică. Fără să se declanșeze alarma. Am răsuflat ușurat și am intrat în aripa egipteană, gândindu-mă că poate chiar aveam o șansă să reușim.

Artefactele egiptene mi-au trezit tot felul de amintiri. Până anul trecut, îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții călătorind în jurul lumii împreună cu tata, de la un muzeu la altul, unde el ținea prelegeri despre Egiptul antic. Asta înainte să aflu că eram magician – înainte ca el să elibereze o grămadă de zei și viețile să ni se complice.

Acum nu mai puteam privi operele de artă egiptene fără să simt o legătură personală cu ele. M-am cutremurat când am trecut pe lângă o statuie a lui Horus – zeul cu cap de șoim care-mi intrase în trup Crăciunul trecut. Am trecut pe lângă un sarcofag și mi-am amintit cum zeul malefic Set îl închisese pe tata într-un sicriu de aur la British Museum. Peste tot erau imagini cu Osiris, zeul cu piele albastră al morților, și m-am gândit cum se sacrificase tata pentru a deveni noua gazdă a lui Osiris. Chiar acum, undeva pe tărâmul magic al Duatului, tata

era regele Lumii Subpământene. Nici nu pot spune ce ciudat mi s-a părut să văd un tablou vechi de cinci mii de ani care înfățișa un zeu egiptean albastru și să mă gândesc „Da, ăsta-i tata“.

Toate artefactele era ca niște amintiri de familie: o baghetă la fel ca a lui Sadie; o imagine cu șerpil-leopardi care ne atacaseră cândva; o pagină din *Cartea morților*, în care puteai vedea monștrii pe care noi îi întâlneșăm aieva. Apoi, erau acei *shabti*, figurinele magice care înviau când erau invocate. În urmă cu câteva luni, mă îndrăgostisem de o fată pe nume Zia Rashid, care se dovedise a fi un *shabti*.

Fusese tare greu să mă îndrăgostesc pentru prima oară. Dar când se dovedește că fata de care-ți place e făcută din lut și se sparge în bucăți sub ochii tăi – ei bine, asta dă un nou sens expresiei „ți se frânge inima“.

Am străbătut prima cameră, trecând pe sub pictura murală imensă de pe tavan reprezentând un zodiac în stil egiptean. Dinspre sala de bal de la capătul culoarului, din dreapta, se auzeau zgomote de petrecere. Muzica și râsetele umpleau întreaga clădire.

În a doua cameră egipteană ne-am oprit în fața unei frize de piatră de mărimea unei uși de garaj. În piatră era sculptată imaginea unui monstru care călca în picioare niște oameni.

— E un grifon? a întrebat Jaz.

Am încuviințat din cap.

— Aha, varianta egipteană.

Animalul avea corp de leu și cap de șoim, dar aripile lui nu erau ca în cele mai multe imagini cu grifoni. În loc să fie de pasăre, aripile monstrului se întindeau de-a lungul spinării – lungi, drepte și zbârlite ca niște perii de sârmă. Dacă monstrul putea zbura cu chestiile alea,

probabil că ele se mișcau ca aripile unui fluture. Friza fusese colorată cândva. Întrezăream niște pete roșii și aurii pe pielea creaturii; dar chiar și fără culoare grifonul arăta suspect de real. Ochii lui vicleni parcă mă urmăreau.

— Grifonii aveau sarcina de a proteja, am zis, amintindu-mi ce-mi spusese tata odată. Păzeau comori și alte chestii.

— Fabulos, a spus Sadie. Vrei să spui că atacau... să zicem... *hoți* care pătrundeau în muzee și furau artefacte?

— Este doar o friză, am spus.

Dar mă îndoiesc că asta i-a făcut să se simtă mai bine. Magia egipteană consta tocmai în transformarea în realitate a cuvintelor și imaginilor.

— Acolo!

Walt a arătat spre cealaltă parte a încăperii.

— Asta e, nu-i așa?

Am ocolit de la distanță grifonul și ne-am îndreptat spre o statuie care se afla în mijlocul încăperii.

Zeul avea cam doi metri și jumătate în înălțime. Era sculptat în piatră neagră și era îmbrăcat într-un stil tipic egiptean: cu pieptul dezgolit, kilt și sandale. Avea chip de berbec și niște coarne care se rupseseră parțial de-a lungul secolelor. Purta pe cap o coroană ca un disc Frisbee – un disc solar împodobit cu șerpi. În fața lui se afla o siluetă umană de dimensiuni mai mici. Zeul își ținea mâinile pe capul piticului, ca și cum l-ar fi binecuvântat.

Sadie și-a mijit ochii ca să citească inscripția scrisă cu hieroglife. De când fusese gazda spiritului lui Isis, zeița magiei, Sadie se pricepea de minune să citească hieroglife.

— KNM, a citit ea. Se pronunță „Khnum“, cred. Rimează cu „bum“?

— Da, am încuviințat. Asta-i statuia de care avem nevoie. Horus mi-a spus că deține secretul găsirii *Cărții lui Ra*.

Din păcate, Horus nu fusese prea explicit. Acum, că găsiserăm statuia, habar n-aveam cum ne putea fi de folos. M-am uitat peste hieroglife, în speranța că voi găsi un indiciu.

— Cine-i micuțul din față? a întrebat Walt. Un copil? Jaz și-a pocnit degetele.

— Stai, că-mi amintesc! Khnum făcea oameni pe o roată de olărit. Pun pariu că asta face și aici – face un om din lut.

S-a uitat la mine ca să-i confirm spusele. Adevărul e că uitasem povestea asta. Eu și Sadie eram, chipurile, profesorii, dar Jaz își amintea adesea mai multe detalii decât mine.

— Da, bine, am spus. Un om de lut. Exact.

Sadie s-a încruntat la capul de berbec al lui Khnum.

— Seamănă puțin cu personajul din desenele alea animate vechi, cu... Bullwinkle¹, nu? Ar putea fi zeul-elan.

— Nu e zeul-elan, am spus eu.

— Dar dacă suntem în căutarea *Cărții lui Ra*, a reluat ea, și Ra este zeul *soarelui*, atunci de ce căutăm un elan?

Sadie poate fi enervantă uneori. Am mai spus asta?

— Khnum era unul dintre atributele zeului soarelui, am răspuns eu. Ra avea trei personalități distincte. Dimineața era Khepri, zeul-scarabeu; în timpul zilei era Ra; iar la apusul soarelui, când intra în Lumea Subpământeană, era Khnum, zeul cu cap de berbec.

— E complicat, a spus Jaz.

¹ Personaj de desene animate din anii 1950 – 1960.

— Nu chiar, a zis Sadie. Și Carter are mai multe personalități. Dimineața e un zombi, apoi după-amiaza se transformă într-un limax, iar seara...

— Sadie, i-am spus, taci din gură!

Walt și-a scărpinat bărbia.

— Cred că Sadie are dreptate. E un elan.

— *Mulțumesc*, a zis Sadie.

Walt i-a zâmbit reticent și încă preocupat, de parcă l-ar fi deranjat ceva. Am surprins-o pe Jaz studiindu-l cu o expresie îngrijorată și m-am întrebat despre ce discutaseră mai devreme.

— Terminați cu elanul ăsta, am spus. Trebuie să ducem statuia înapoi la Casa din Brooklyn. Conține un indiciu...

— Dar cum o să-l găsim? a întrebat Walt. Și tot nu ne-ai spus de ce avem atâta nevoie de această *Carte a lui Ra*.

Am ezitat. Erau multe lucruri pe care încă nu le spuseseam învățăcelilor, nici chiar lui Walt și Jaz – cum ar fi că lumea era în pericol să se sfârșească în cinci zile. Chestiile de genul ăsta îți distrag atenția de la învățat.

— O să vă explic când ajungem acasă, le-am promis. Deocamdată, haideți să vedem cum mutăm statuia.

Jaz s-a încruntat.

— Nu cred că-mi încapă în geantă.

— O, câte probleme vă faceți, a zis Sadie. Uite cum procedăm: o să folosim o vrajă de levitație. Creăm o mare diversiune ca să golim sala de bal...

— Așteaptă.

Walt s-a aplecat și a studiat mica siluetă umană. Micuțul zâmbea, de parcă i-ar fi plăcut că e modelat din lut.

— Poartă o amuletă. Un scarabeu.